

αντι-λεξικό

της καθημερινής ζωής

2

ΑΠΡΙΛΗΣ '94

ΕΜΠΑΡΤΚΟ
ΕΜΠΑΡΤΚΟ
ΕΜΠΑΡΤΚΟ

Μπροστά σε αυτή την εθνικοπατριωτική υστερία, και κοιτάζοντας αυτά τα γκάλοπ που βγάλανε ένα ποσοστό γύρω στο 80% υπέρ του εμπάργκο καυσίμων, σκεφτόμουνα ποιές θα ήταν οι επιπτώσεις ενός αντίστοιχου εμπάργκο στην Ελλάδαρα μας.

Και κάποια στιγμή έβαλα τα γέλια.

Φανταζόμουνα τα μούτρα όλων αυτών με τα καινούργια αυτοκίνητα.

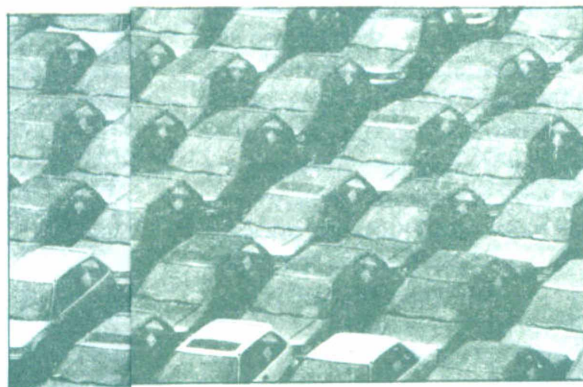
Ξέρετε αυτά τα καταλύτικα, τα γεμάτα "αισθησιακές" καμπύλες, με τα φιμέ τζάμια, τους αυτόματους μηχανισμούς για να ανοίγουν τα παράθυρα, τα ντίντζινταλ ταμπλό με τις ενδείξεις, τα cd κασετόφωνα, τις κυριλέ ταπεταριές τα μεταλλικά χρώματα και όλα τα υπόλοιπα που διαθέτει ένα αυτοκίνητο νέας τεχνολογίας.

Διάφοροι τύποι θα προσπαθούσαν να εξοικονομήσουν ένα λίτρο βενζίνη, πληρώνοντας όσο-όσο στην "μαύρη", απλώς για να βάλουν μπροστά την μηχανή. Θα καθόντουσαν μέσα, και με αναμμένη την μηχανή και κλειστά μάτια, θα αφηνόντουσαν στις φαντασιώσεις τους. Θα έβλεπαν ότι ταξιδούν, ότι σκάνε έξω από τα bar και τα σχολάδικα και τους κοιτάνε όλοι, ότι έχουν δίπλα τους κάποιο τοπ-μόντελ, ξέρετε όλες αυτές τις ψευδαισθήσεις που πουλάνε στις διαφημίσεις μαζί με ένα αυτοκίνητο.

Αλλά τις περισσότερες ώρες η πόλη θα έμοιαζε με μία ανοιχτή έκθεση αυτοκινήτων. Οπου οι ιδιοκτήτες-υπάλληλοι, με υπερβάλλοντα ζήλο θα έπλεναν και θα ξεσκόνιζαν συνέχεια την "ακίνητη" πλέον περιουσία τους. Γιατί τότε θα είναι φανερό ότι η "αξία" του δεν βρίσκεται στην χρήση του αλλά στην κατοχή του. Γιατί μέσα από την κατοχή του περνάει η κοινωνική καταξίωση.

Και η καλύτερη πλάκα που θα μπορούσες να τους κάνεις είναι να πηγαίνεις και να τα πειράξεις, για να αρχίζουν να χτυπάνε οι συναγερμοί. Και σημειώνοντας σε μία γωνιά να κοιτάς αλαφιασμένους και πανικόβλητους τους ιδιοκτήτες τους να τρέχουν να δουν αν τους το κλέβουν. Κι ας ξέρουν ότι δεν υπάρχει βενζίνη ούτε για δείγμα.

Γιατί οι ψευδαισθήσεις της κοινωνικής καταξίωσης που δημιουργεί το αίσθημα της ιδιοκτησίας και της κατανάλωσης είναι ποιό δυνατά από την αθλιότητα της καθημερινότητας.

Αντι-λεξικό (της καθημερινής ζωής)

Οι λέξεις έχουν χάσει το νόημά τους; Ή μήπως οι λέξεις έχουν αποκτήσει καινούργιες σημασίες; Κι αν συμβαίνει αυτό το τελευταίο, ποιοί και πώς φτιάχνουν την σημασία, το νόημα, όχι μόνο αυτών που λέμε αλλά και όσων καθημερινά κάνουμε; Είμαστε εμείς οι ίδιοι δημιουργοί της ζωής μας, ή μήπως μας αναγκάζουν να συμβιβαζόμαστε με μία "πραγματικότητα" που δεν διαλέξαμε;

Το αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής είναι μία αυθαδική απόφαση να δώσουμε ένα περιεχόμενο στις λέξεις, και μ' αυτόν τον τρόπο ένα περιεχόμενο στη καθημερινή μας ζωή... **αλλά όχι ένα οποιοδήποτε περιεχόμενο.** Θέλουμε την χειραφέτηση από τις σημασίες που δημιουργούν οι εξουσίες - όλες οι εξουσίες. Θέλουμε τη συνεννόηση και την αλληλεγγύη ανάμεσα σε όσους αγωνίζονται γι' αυτήν τη χειραφέτηση. Θέλουμε να εννοήσουμε την καθημερινή μας ζωή με τους τρόπους που ταιριάζουν στην επιθυμία της ελευθερίας. Θέλουμε να μιλήσουμε και να πράξουμε έξω και ενάντια στην χειραγώγηση και την αλλοτρίωσή μας. Αποφασιστικά και "άγρια". Ενάντια σε κάθε αφέντη. Ενάντια σε κάθε θεό. Θέλουμε να ξαναβρούμε τα λόγια και τις πράξεις της απελευθέρωσής μας. Δεν θέλουμε κάτι. Θέλουμε τα πάντα. Δεν τα θέλουμε για τη πάρτη μας. Τα θέλουμε για όλους.

VIVA

ANARCHISTAS

ΚΡΕΨΟΝ

ΝΕΕΣ

(3)

ΦΑΓΕ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΚΗΣ

ΠΡΟΪΟΥΣ

ΔΕΝ ΘΑ ΜΟΙΡΑΘΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΘΗΣ

ΘΑ ΜΟΙΡΑΘΟΥΜΕ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΣΑΣ

Η ~~Χ~~ ΤΟΥΣ;

ΕΙΤΑΙ ΚΕΙΝΕΙ ΗΤΥ

ΔΟΝΤΕ Η ΖΩΗ

ΣΥΛΛΗΛΙΑ

ΑΥΡΙΟ

ΕΛΘ

ΜΙΝΟ

Αυτά που σκεφτόμαστε δεν υπάρχουν. Δεν υπάρχουν στην κοινωνία μέχρι να τα εκφράσουμε. Με 5-6 κατοστάρικα από ένα χρωματοπωλείο, ένα σπρέι ή ένα κουτί μπογιά μας "λύνουν" τα χέρια. Αν τα Μ.Μ.Ε. θεωρούν ότι λύνουν το πρόβλημα της έκφρασης και της επικοινωνίας για μας, αν γι' αυτούς έκφραση κι επικοινωνία είναι το μέγαρο της μουσικής, τα σκυλάδικα, τα rock clubs, η διαφήμιση κι οι εταιρείες δίσκων, ας γίνουν χώροι έκφρασης της μούρλας μας οι λευκοί -και όχι μόνο- τοίχοι της μητρόπολης.

Η δική μας έκφραση

Η δική μας τρέλλα

Με τους δικούς μας τρόπους

Εν έτει 1994:

ΛΥΚΕΙΑΡΧΗΣ: Η στάση σου με την συμμαθήτριά σου είναι προκλητικότητα.

(εγώ): Τί εννοείτε; (και καλά δεν ξέρω).

ΛΥΚΕΙΑΡΧΗΣ: Ξέρεις πολύ καλά τί εννοώ κωλοπαίδι. **Αυτό** απαγορεύεται στο χώρο του σχολείου. Κανονικά θα 'πρεπε να φύγεις απ' το σχολείο. Είσαστε πολύ μικροί. Γι' αυτό θα 'πρεπε να πάρεις εσύ το δρόμο σου και κείνη το δικό της. Αλλά θα κάνω μια τελευταία υποχώρηση με την προϋπόθεση να μην σας ξαναδώ μαζί στο σχολείο.

(εγώ): Δηλαδή να μην βρισκόμαστε καθόλου μαζί;

ΛΥΚΕΙΑΡΧΗΣ: Ακριβώς!

(εγώ εδώ αρχίζω και τα παίρνω): Δηλαδή αν της συμπεριφέρομαι όπως ακριβώς στις άλλες συμμαθήτριάς μου;

ΛΥΚΕΙΑΡΧΗΣ: Εντάξει. Αλλά αν ξαναδώ προκλητική και τολμηρή (εδώ με κούφανε) συμπεριφορά, θα κληθεί ο κηδεμόνας σου για να φύγεις απ' το σχολείο.

Εντάξει;

(εγώ): Εντάξει.

ΛΥΚΕΙΑΡΧΗΣ: Άντε στο μάθημά σου τώρα.

Σ'αγαπώ (όχι το λύκο, βούρλο,
εσένα εννοώ)
Σε λατρεύω.

ΟΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΕΣ

Πειθαρχημένοι, κάτω από τις διαταγές του γυμναστή ή του επιλοχία... στη σειρά, στη γραμμή, ανθρωπόμορφα ρομπότ που κάνουν με τον καλύτερο δυνατό συγχρονισμό τις ίδιες, μηχανικές κινήσεις... εν δυό εν δυό... με το μυαλό να αντηχεί την μονοτονία των προσταγμάτων, με την καρδιά γεμάτη με την ψεύτικη ικανοποίηση της ακρίβειας των κινήσεων, με το βλέμμα άδειο... με το σώμα άκαμπτο, αναίσθητο, κάτω απ' τη στολή... εν δυό εν δυό... μπροστά από τις αρχές, μπροστά στους "επίσημους", και τώρα μπροστά στους ανεπίσημους που χειροκροτούν την ανθρώπινη μηχανή... εν δυό εν δυό... ταρταντίζουμ ταρταντίζουμ...

Η παρέλαση είναι μιά από τις πιο καθαρές, και γι' αυτό τις πιο πρόστυχες εκφράσεις της εξουσίας. Έχει σαν ιδανικό της την πιο απάνθρωπη εφεύρεση, τον στρατό. Και καθώς η παρέλαση είναι εφαρμογή της στρατιωτικής πειθαρχίας και της μιλιταριστικής αθλιότητας πολύ πιο έξω από τους στρατώνες, είναι το αγαπημένο θέαμα κάθε αφέντη. Γιατί επιβεβαιώνει πανηγυρικά πως οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν πιστά αντίγραφα μιάς νευρόσπαστης, υποταγμένης, τέλεια ελεγχόμενης σε κάθε της κίνηση φιγούρας. Η παρέλαση αυτό θέλει να δείξει: πως η εξουσία μπορεί να κάνει τον καθένα μιά κουκίδα, χωρίς σκέψεις, χωρίς αισθήματα, εξάρτημα και ανταλλακτικό στις μηχανές της.

Η παρέλαση είναι μιά διαφήμιση του φασισμού. Εκθιάζει την διανοητική και την συναισθηματική ξενότητα και την υποταγή... και με αυτά τα υλικά φτιάχνει την "φαντασμαγορική γεωμετρία" των τριάδων, των πεντάδων, των σειρών..

Γι' αυτό

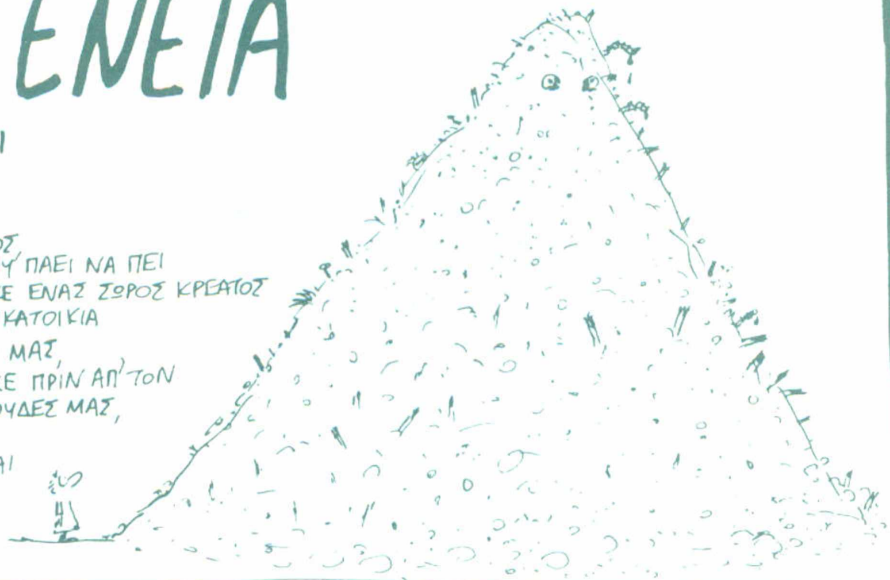
ΜΗ ΜΠΑΙΝΕΙΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ
ΤΟ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ.

ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ,
ΔΗΛΑΔΗ ΚΑΠΟΥ 1.000.000 ΧΡΟΝΙΑ, ΠΟΥ ΠΑΕΙ ΝΑ ΠΕΙ
50.000 ΓΕΝΙΕΣ ΠΕΡΙΠΟΥ, ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ ΕΝΑΣ ΣΩΡΟΣ ΚΡΕΑΤΟΣ
ΨΗΛΟΣ ΟΣΟ ΜΙΑ ΠΕΝΤΑΩΡΟΦΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΠΟ ΜΑΣ,
ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΛΟΓΑΡΙΣΟΥΜΕ ΟΤΙ ΥΠΗΡΧΕ ΠΡΙΝ ΑΠ' ΤΟΝ
ΑΝΘΡΩΠΟ, ΤΟΥΣ ΠΡΟΤΟΓΟΝΟΥΣ ΠΑΠΟΥΔΕΣ ΜΑΣ,
ΤΙΣ ΣΑΥΡΕΣ, ΤΑ ΨΑΡΙΑ Κ.Λ.Π.
ΑΛΛΑ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΤΑ ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ
ΑΥΤΑ.

ΓΕΝΙΚΑ ΗΘΗ:

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ, ΟΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΣΥΝΑΝΤΙΟΝΤΑΙ ΕΛΑΧΙΣΤΑ, ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΡΡΟΦΗΜΕΝΟ ΑΠ' ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ, ΞΕΧΟΡΙΣΤΕΣ ΑΣΧΟΛΙΕΣ. ΣΥΝΗΘΩΣ ΣΥΝΑΝΤΙΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ ΣΤΑ ΓΟΥΝΚΕΝΤΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΤΙ ΜΙΚΡΑ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΚΟΥΤΙΑ ΜΕ ΡΟΔΕΣ, ΤΟ ΕΝΑ ΠΙΣΩ ΑΠ' Τ' ΑΛΛΟ, ΠΟΥ ΚΑΤΑ
ΣΚΕΥΑΖΑΝ ΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

ΚΑΜΙΑ ΦΟΡΑ, ΚΑΠΟΙΟ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΟΥΤΙΑ,
ΑΦΗΝΕΙ ΝΑ ΦΑΝΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΤΕ
ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΠΟΣ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ:

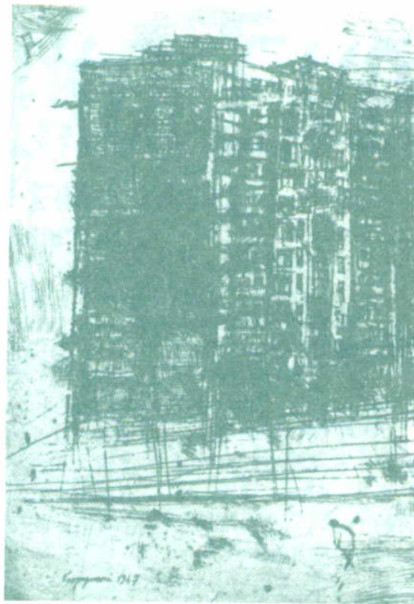
ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΠΑΤΕΡΑ

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

ΑΠΟ ΕΝΑ, ΔΥΟ Ή ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ
ΠΑΙΔΙΑ

ΛΕΝΕ ΠΟΣ ΟΛΑ ΤΑ
ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΧΟΥΝ ΤΟ
ΙΔΙΟ ΑΙΜΑ.

έκτρωση

""Μαιευτήριο Μητέρα", "Μαιευτήριο Αθηνών", "Μαιευτήριο Λητώ"...Μεγάλοι "ναοί της ιατρικής" ή αλλιώς έδρες μεγαλογιατρών-μετόχων της επιχείρησης. Χώροι που συνήθως προσπαθούν να αποπνέουν ατμόσφαιρα μεταξύ ξενοδοχείου και φαστφουντάδικου. Σχολαστική δήθεν καθαριότητα και χαμόγελα στη ρεσεψιόν. Εσωτερικές μπουτίκ με λουλούδια. Πληθωριστικές υποσχέσεις απέναντι στις γυναίκες για οποιοδήποτε ειδικού τύπου ιατρικό πρόβλημα τις απασχολεί....**Εκτρωσάδικα...**

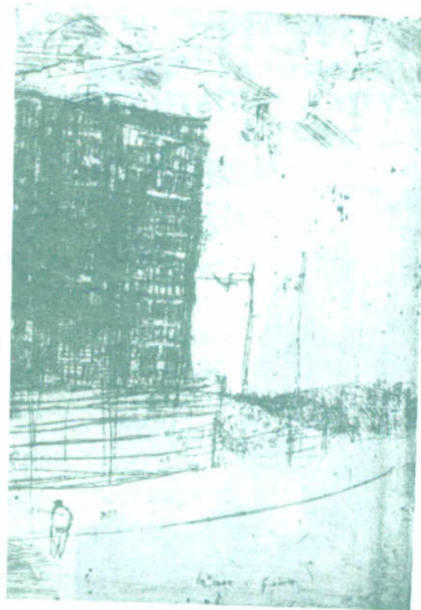
Περιμένοντας στην ουρά για μιάν έκτρωση. Περιμένοντας να τελειώσει ο γιατρός την προηγούμενη για να κοιτάξει και τη δική μου υπόθεση. Περιμένοντας στην ουρά μαζί με άλλες γυναίκες κάπου στο δεύτερο ή τρίτο υπόγειο όπου κατέβηκα με τη συνοδεία νοσοκόμου.

"Φοβάσαι;" Μαζί με άλλες γυναίκες διαφόρων ηλικιών φοβισμένες κι αυτές, μόνες τους που αισθάνονται χαμένες. Στο πρόσωπο κλάματα και μύξες που εκνευρίζουν βέβαια το γιατρό γιατί πρέπει να τελειώνουμε γρήγορα -έχει πολύ δουλειά. Δεν είναι η πρώτη μου φορά, αλλά δε μπορώ να εξοικειωθώ ποτέ με την υπόθεση. Φοβάμαι πάντα την αναισθησία. Φοβάμαι πάντα μήπως δεν ξυπνήσω.

Δίνω το όνομα μου και το γράφουνε σ' ένα χοντρό βιβλίο μαζί με το όνομα του γιατρού. Είναι ένα μεγάλο χοντρό βιβλίο παράνομο, εφόσον κι οι εκτρώσεις βέβαια είναι ακόμα παράνομες, κάτι σαν τα "δεύτερα βιβλία" των εταιριών...έσοδα-έξοδα, τόσα για τους γυναικολόγους, τόσα για τους αναισθησιολόγους, τόσα για τις μαίες...Κάπως έτσι φαντάζομαι γίνεται η μοιρασιά στα φράγκα.Δίνω τα λεφτά. 70.000. "Πρέπει να σε συμπαθεί πολύ ο γιατρός, σου έκανε φτηνή τιμή".

Σ' ένα δωμάτιο βγάζω τα ρούχα μου και φοράω μιά ρόμπα.

ησωρτκέ

Στο διάδρομο μεταφέρουν μιάν άλλη γυναίκα που δεν έχει ξυπνήσει ακόμα σε φορείο. Την αδειάζουν σ' ένα κρεβάτι. Από ένα άλλο δωμάτιο ακούγεται μιά άλλη γυναίκα να φωνάζει. Στην ουρά για τον καρδιολόγο. Η εξέταση διαρκεί δευτερόλεπτα. Χωρίς αναλυτικό ιστορικό, χωρίς πολλές ερωτήσεις για πιθανές αλλεργικού τύπου ευαισθησίες, χωρίς ακτινογραφία θώρακος, χωρίς έλεγχο ζαχάρου, χωρίς καρδιογράφημα. Ολική αναισθησία χωρίς καμμιάν εγγύηση αν θα ξυπνήσω. Πριν από τρία-τέσσερα χρόνια μιά κοπέλα 19 χρόνων πέθανε στην έκτρωση γιατί είχε προβλήματα καρδιάς, αλλά δεν το ήξερε, και βέβαια δεν της έκαναν καρδιογράφημα.

Περνάω στον κυρίως χώρο του εκτρωσάδικου μαζί με το γιατρό. Πολλά παραβάν, το ένα δίπλα στο άλλο, με τραβηγμένες κουρτίνες. Η μαζική βιομηχανία των εκτρώσεων, πολλά φράγκα. Νιώθω πως πηγαίνω στον πάγκο του χασάπη. Λέω στον αναισθησιολόγο ότι φοβάμαι την αναισθησία. "Μην ανησυχείς, θα σουβάλω μιά γερή δόση". Χοντρές πλάκες ο γιατρός. Με δένουνε στην καρέκλα. Το μέταλλο είναι παγωμένο. Κλάματα και μύξες. Μετρώ: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7...

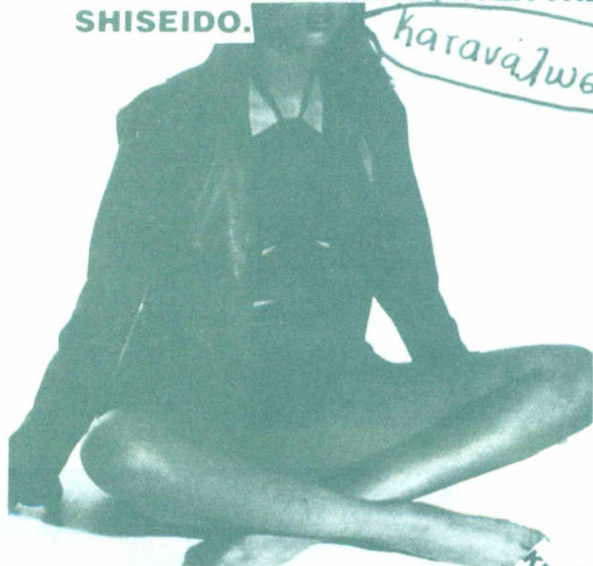
Εκτρωσάδικο: μιά διασταύρωση χασάπικου με εργοστάσιο...Έχουμε δικαίωμα να σταματάμε μιά ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη, έχουμε δικαίωμα να κάνουμε έκτρωση. Αλλά αυτοί (οι γιατροί, οι ιδιοκτήτες των κλινικών, όλο το συνάφι τους) δεν έχουν κανένα δικαίωμα να θησαυρίζουν από τα δικαιώματά μας.

Εκτρωσάδικο: μιά διασταύρωση εργοστάσιου με χασάπικο... Την ώρα που (πονώντας) προσπαθούμε να ορίσουμε το σώμα μας, ένας χασάπης μετράει γυναίκες, μετράει χιλιάrika...

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΣΤΕ(?)

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΠΡΕΠΕΙ! ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΑΝ

ΤΗΝ → ΔΕΙΚΙΝΗΤΗ, ΔΑΙΜΟΝΙΑ,
ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ. ΓΝΩΣΤΗ ΣΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΔΙΑΣΗΜΗ ΣΤΟ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ. ΤΟΠ ΜΟΝΤΕΛ ΤΗΣ
SHISEIDO.

καταναλώσε!

Γι' αυτό:

ΠΩΣ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΜΕ
ΜΑΓΙΑ ΜΠΙΡΑΣ

Η μόδα που ήθελε το
τζόγκινγκ στο παρασκήνιο
πέθανε.

Γιόγκα χθες,
σήμερα, αύριο, μια
και το '94 το επιβάλλει.

Η ΦΑΓΕ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΛΙΦΤΙΝΓΚ...

...μία λέξη που τα τελευταία
χρόνια είναι στην επικαιρό-
τητα (ας όψεται η επιθυμία
για αιώνια νεότητα)

ΦΥΣΙΚΟ LIFTING - ΧΩΡΙΣ ΝΥΣΤΕΡΙ

κορόιδα

Όποιος
αποκτήσει αυτό το
πρωτότυπο πουλόβερ, ένα
είναι σίγουρο: θα
διασκεδάσει πολύ. Έξι
χρήσεις, στη συσκευασία
του ενός. Μην το... πιείτε,
φορέστε το!

Πρόκειται για μια συλλογή
που σκοπό έχει να φέρει την
haute couture στα μέτρα (τα οι-
κονομικά, εννοούμε) όλων των
γυναικών.

Ευχαριστούμε που δουλεύετε για
ν' αγοράζετε τα προϊόντα μας γιατί
χωρίς έσας - τις απελευθερωμένες
χ γυναίκες - δεν θα γινόμασταν πλουσιότεροι
(ε εβείε φτωχότεροι
Οι δισωί έας ... ΜΕΓΑΛΕΜΠΟΡΟΙ!

POK ROCK POK

μην είναι η πετσινιά;
μην είναι οι αρβύλες;
μην είναι οι δίσκοι και τα μαγαζιά;
μην είναι οι εταιρείες;

Ζεις με την οικογένεια σου συγκαταβατικά, ανα-
πτύσσοντας το μικροαστισμό σου. Παρασκευή και
Σάββατο, αφού η μάνα (σε ρόλο νοικοκυράς και
φροντιστή) έχει πλυμένα και σιδερωμένα τα ρούχα
σου...

... Ρίχνεις ένα τηλέφωνο και κανονίζεις τη βόλτα.

Δουλεύεις ή σε χαρτζιλικώνουν κι έτσι:

Σκάς φράγκα για εισιτήρια 3 με 5 χιλιάρικα σε
ιδιοκτήτες επιχειρήσεων [ρόδον κτλ.]

Ανέχεσαι το φασισμό του face control, παίρνεις
ποτό [το κλασσικό μπόμπα και πάνω από χιλιάρικο]
και έχεις και την ανάλογη εμφάνιση. Εκεί που πη-
γαίνεις κάθεσαι στον κύκλο γύρω απ' αυτούς που
χορεύουν ή είσαι μέσα σ' αυτόν. Και μη διανοηθείς
να μιλήσεις στον δίπλα -δε θα σε ακούσει.

Και εντάξει, δε δίνεις σημασία στους στίχους και
γουστάρεις το ρυθμό. Αλλά αν από την άλλη δίνεις
σημασία στους στίχους, μη δημιουργείς είδωλα
επαναστατικά. Γιατί αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι
στους δρόμους και πολύ αμφιβάλλω αν αυτά που
λένε τα χρησιμοποιούν στην καθημερινότητα τους
, αλλά μόνο επί σκηνής, μέσα στα studio και στο
managment.

Όλη η παραπάνω συμπεριφορά μπορεί να σε
γεμίζει μ' ένα σωρό ψευδαισθήσεις, όμως καθό-
λου δεν σημαίνει ότι είσαι πραγματικά διαφορετι-
κός, μάγκας και πολύ περισσότερο επαναστάτης.
Και η ταύτιση της διασκεδάσης και της ευχαρί-
στησης με το μαγαζί-διασκεδάδικο βρωμάει για
σένα και κάνει ακόμη πιά πλούσιους τους επιχει-
ρηματίες.

Δε μιλάμε για καθαρότητα γιατί έτσι και αλλιώς
μέσα στα σκατά όλοι είμαστε. Αλλά παίζει ρόλο αν
γλείφεις τα σκατά και είσαι κι ευχαριστημένος, ή
αν απλά σκουπίζεσαι και ψάχνεις για εναλλακτι-
κές λύσεις.

Υ.Γ. Για να μην παρεξηγούμαστε: "όχι στη ροκ
κατανάλωση" δε σημαίνει παίρνω τα βουνά και
φορώ προβιά. Γιατί όλοι ροκ ακούμε και πάμε σε
"πάρτυ ή συναυλίες". Όμως χρησιμοποίησε την
κρίση και τους όρους σου, χωρίς να γίνεσαι έρ-
μαιο της ροκ μόδας.

Δουλεύεις

σ' ένα εστιατόριο και σου λέει το αφεντικό: "Πρέπει να συνεργαζόμαστε, για να λειτουργήσει (πιό παραγωγικά) στο μαγαζάκι μας".

Έχοντας βέβαια συνείδηση της τάξης σου, που είναι η εργατική, ξέρεις σίγουρα ότι δεν είσαστε συνεργάτες γιατί απ' τη δουλειά σου το αφεντικό έχει κέρδος 98%, ενώ εσύ παίρνεις το υπόλοιπο 2% από τα φράγκα. Και δεν πρόκειται για το "μαγαζάκι σας", αλλά για την **επιχείρησή του**.

Αυτή είναι η μοντέρνα πρακτική των αφεντικών, να συμπεριφέρονται και να μιλάνε πιό οικεία στον εργάτη, έτσι ώστε να μην του αφήνουν περιθώρια κόντρας, ελέγχοντας τις αντιδράσεις του.

ΜΗ ΤΣΙΜΠΑΣ.

Μην αγχώνεσαι για τη δουλειά.

Μη "γλύφεις" τ' αφεντικό.

Μην αφήνεις ν' αναπτύσσεται ανταγωνισμός ανάμεσα σε εργάτες.

Προσπάθησε να έχεις σχέσεις αλληλεγγύης με τους άλλους εργάτες.

Προσπάθησε να κλέβετε όλοι μαζί το αφεντικό και να κάνετε σαμποτάζ, όποτε μπορείτε, στη δουλειά.

νερό

Ο πόλεμος για το νερό συνεχίζεται. Με σχεδιασμούς και "εκστρατείες" μεγάλης κλίμακας, αλλά και με μικρές, τοπικές συγκρούσεις.

Στο Πουρί, ένα χωριό του Πηλίου: οι κοντινές πηγές του βουνού, απ' όπου οι Πουριώτες ποτίζουν τις καλλιέργειες τους, μπήκαν στο μάτι του δήμου Βόλου. Όταν οι μπουλντόζες πλησίασαν τις πηγές, τις σταμάτησαν. Και όταν τα ΜΑΤ προσπάθησαν να βοηθήσουν την προέλαση της αστικοποίησης των πηγών ρίχνοντας δακρυγόνα, οι Πουριώτες απάντησαν με τον πιό σαφή και κατηγορηματικό τρόπο: με δυνάμεις. Αποτέλεσμα αυτής της σύγκρουσης ήταν η υποχώρηση των υδρο-επεκτατιστών... και η (μετά από καιρό και ρουφιανιά) σύλληψη του νεαρού πουριώτη Πολυμέρου, που βρίσκεται προφυλακισμένος για περισσότερους από 5 μήνες, έχοντας κάνει ήδη μία απεργία πείνας.

Τα "έργα", δηλαδή οι προσπάθειες κατάκτησης των πηγών του Πουριού από τον δήμο Βόλου έχουν σταματήσει, καθώς ο βαρύς χειμώνας του Πηλίου δεν επέτρεπε "εκστρατείες". Όμως με τον ερχομό της άνοιξης οι "αρχές" παραμονεύουν. Αντίθετα, πολλοί Βολιώτες, αλλά και ομάδες από την Θεσσαλονίκη, την Αραβυσσό (όπου ένας παρόμοιος αγώνας των κατοίκων πριν χρόνια ήταν νικηφόρος) και την Αθήνα συμπαραστέκονται στους Πουριώτες, που βρίσκονται μετέωροι ωστόσο: ανάμεσα σε έναν αγώνα δίκαιο από την μιά, και στις πολιτικές, ιδεολογικές και κοινωνικές αντιλήψεις τους από την άλλη, που δεν τους επιτρέπουν να γίνουν μόνιμα "αντικοινωνικά στοιχεία".

Και πράγματι αυτή η όψη της σύγκρουσης είναι τό ίδιο σοβαρή: η διαχείριση των "φυσικών αγαθών" -όπως π.χ. το νερό- στο όνομα του "κοινού καλού" κρύβει πολύ περισσότερα από όσα ομολογεί. Οι βιομηχανίες του Βόλου για παράδειγμα, και τα κέρδη των ιδιοκτητών τους είναι ένα "κοινό καλό" που μπορεί να μετρηθεί με το "καλό" (δηλαδή το δίκαιο) των Πουριωτών; Και από την άλλη μεριά, αν οι Βολιώτες πίνουν λάσπη, ή αγοράζουν εμφιαλωμένο νερό, τότε το "περί δικαίου" αίσθημα των Πουριωτών είναι ικανοποιημένο;

Χωρίς αμφιβολία αγώνες σαν και αυτόν στο Πουρί αποκτάνε ανατρεπτική σημασία μόνο όταν ξεφεύγουν από την τοπική (και τοπικίστικη) ιδιαιτερότητά τους. Και αυτό μπορεί να γίνει αν υιοθετηθεί κοινή θέση: ούτε σταγόνα νερό για τους βιομήχανους και τους λοιπούς αφέντες του Βόλου, αλλά και καμμία ιδιοκτησία στο νερό (και όχι μόνο).

Γιατί στο πόλεμο για το νερό (και αυτό ισχύει σε κάθε πλευρά του κοινωνικού ανταγωνισμού) η πραγματική διαχωριστική γραμμή δεν βρίσκεται ανάμεσα σε ερίζοντες ιδιοκτήτες. Βρίσκεται στην άρνηση της ιδιοκτησίας σαν όρο της αντιπαλοότητας προς τους αφέντες.

Όταν το νερό γίνεται εμπόρευμα, όταν το νερό γίνεται προνόμιο, όταν το νερό γίνεται αντικείμενο (ή μήπως μέσο;) εκμετάλλευσης, αυτός είναι ο μόνος δρόμος για την εκτροπή του "πολέμου για το νερό" από το μοντέλο ενός πολέμου αλα Βοσνία-Ερζεγοβίνη....

Σκοπεύουμε να επιστρέψουμε τη μουσική και τη διασκέδαση εκεί που πραγματικά ανήκουν: **στο δρόμο, κόντρα στα μαγαζιά και τη κουλτούρα της κατανάλωσης.** Όσοι και όσες έχουν ανάλογες επιθυμίες και άποψη, όσοι και όσες ασχολούνται είτε με τη μουσική είτε με άλλους τρόπους δημιουργίας, όσοι και όσες έχουν ιδέες για το πώς η επανακατάκτηση των δρόμων θα δεθεί με την επαναοικειοποίηση της έκφρασης, ας επικοινωνήσουν μαζί μας, αρχικά μέσω της θυρίδας.

(Λογαριάζουμε πως θα ξεκινήσουμε μέσα στην άνοιξη)

Το αντιλεξικό της καθημερινής ζωής είναι πρωτοβουλία των απόγονων των βανδάλων. Κυκλοφορεί και διανέμεται δωρεάν κάθε μήνα. Η έκδοση αυτή είναι ανοιχτή σέ όποιον και όποιαν θέλει (με ένα μικρό κείμενο, με ένα σκίτσο, με μία φωτογραφία, με δυό λέξεις...) να μιλήσει, να ειρωνευτεί ή να ουρλιάξει για όσα συμβαίνουν γύρω, νευρικά, ανταγωνιστικά, εχθρικά, αντιλεξικά...

διεύθυνση επικοινωνίας: **Τ.Θ. 31265, 10035 Αθήνα**